

A QUÈ DEIM “PROGRÉS”?

Benvolguts diocesans:

La crisi ecològica, que afecta tant el planeta com als seus habitants, ens fa qüestionar què és el que s'entén per “progrés” i “desenvolupament”. A això ens convidava el Papa Francesc en la seva Encíclica “Laudato si’”, quan ens deia que era necessari “redefinir el progrés”, perquè un desenvolupament que no deixa un món millor i promou una qualitat de vida superior per a tots no pot considerar-se progrés.

Una consideració important es refereix al sentit que té l'economia, la seva finalitat i els seus límits. Si l'únic criteri que regeix l'activitat econòmica és obtenir més beneficis, llavors resultarà inevitable la degradació del medi ambient i l'empobriment de moltes persones. En l'esquema de mercat no hi ha lloc per a pensar en els ritmes de la naturalesa, en la complexitat dels ecosistemes ni en la immensa massa de persones excloses de la societat. A més, si ens movem exclusivament segons la lògica del mercat, només invertirem en aquella tecnologia que sigui apta per al consum, deixant de costat altres importants inversions que són necessàries per a la humanitat.

Per això, enfront de la tendència a propiciar un progrés costi el que costi, hem d'apostar per un desenvolupament que sigui sostenible i equitatiu (LS 192): sostenible per al planeta i equitatiu per a les persones. Això reclama en moltes ocasions abandonar la tendència a un creixement voraç i irresponsable per a pensar en noves formes de creixement. Potser “cal pensar també a detenir una mica la marxa, a posar alguns límits racionals i fins i tot a tornar enrere abans que sigui tard” (LS 193).

L'Encíclica pretén que repensem conceptes importants com a “progrés”, “desenvolupament” i “qualitat de vida” i que no acceptem sense crítica el que ens imposa la lògica del mercat: “hem de convèncer-nos que desaccelerar un determinat ritme de producció i de consum pot donar lloc a una altra manera de progrés i desenvolupament” (LS 191). Necessitem una noció més àmplia de “qualitat de vida”, que prengui en consideració les conseqüències en l'ambient i que inclogui la qualitat de vida dels més pobres. Una millora integral de la qualitat de vida requereix austeritat en l'ús dels béns i solidaritat perquè tots gaudeixin d'unes bones condicions de vida.

La tradició i l'espiritualitat cristiana proposen una manera alternativa d'entendre la qualitat de vida i encoratgen un estil de vida que no es basa en el consum compulsiu ni en l'oblit dels més febles. “L'espiritualitat cristiana proposa un creixement amb sobrietat i una capacitat de gaudir amb poc. És un retorn a la simplicitat que ens permet detenir-nos a valorar el petit, agrair les possibilitats que ofereix la vida sense aferrar-nos al que tenim ni entristir-nos pel que no posseïm. Això suposa evitar la dinàmica del domini i de la mera acumulació de plaers” (LS 222).

En complir-se cinc anys de la publicació d'aquella Encíclica, us convido a rellegir-la, perquè en ella trobarem profundes reflexions que ens ajudaran a entendre què és el veritable “progrés”.

† **Francesc Conesa Ferrer**
Bisbe de Menorca